

Rába György

ELNYERT ILLÚZIÓK

Reggelente egy félkarú rabló csilingelő nyereménye felé tartok
 csak éppen a játékerem bejáratára nem bukkanok rá
 egy bolti állványon folsorakoztatott fél-cipőkből
 meg a piacon földszagú sárgarépák csomói közül
 válogatok mintha megoldhatnám az életemet
 minden villamosút egy pusztá zenés kocsmáját ígéreti
 az újpesti vasúti hid akárha tiltott határon át ivelne
 talpamban csakugyan kis Mexikónak éreztem
 a rossz irányban bebarangolt öt háztömbnyi kütelket
 aztán házigazdám abrosznál alig nagyobb kertjében
 a kétórásra tervezett látogatás idejét megnyújtva
 fülemben méhes zümmögése ahogy csitri lányaik sustorognak
 mindnyájan szorosan bőrünkbe varrva éldegélünk
 s áltatjuk magunkat egyszer még hazatalálunk
 eljön értünk a névre küldött mézkalauz madár

VÉDŐBESZÉD EGY HALANDÓÉRT

Engeszteletlen
 így dohogsz ment el innen
 történhetett volna-e másképp
 cserélt gyerekek tartotta magát
 bőrét is álruhának
 aki helyette élt csak szalmabáb
 s jogorvoslatra várt még
 mivel folyvást győzni látta a rosszat
 és hasztalan próbálkozott
 nem tudta rimeltetni rá a bosszút
 s társasjátéka csak különmeműek
 titkos játéka bennszülötteké
 szabályát az idegen partraszálló
 nem érti bár mohón sejditené
 de a rejtvény neki fölfejthetetlen
 egymásról egyszeri varázserőt
 kölcsönösen olvashattak le ketten

mit más se rajtuk soha azelőtt
és ikreknél is szorosabban
összetartozóvá forrott a pár
betöltve a jó kitöltetlen a számla
ne hűledezz hogy háborog
akit útra válva
napok obsitja vár

SZIKRAFÉNY

A kinti és a benti fények
kigyúlnak elenyésznek
kerékforgás a külső a mutatvány
a belső kísérlet
tévelygésem csiholója
a földteke köszörűse
mire jutottam
ahogy szikrájuk lobbant
tudtam-e üzenni
akár csak egy sziporka
fényt a kaptatóra